

Alina Nelega

Kamikaze

– mese három motorossal –

Fordította Kovács István

A dráma a *Játéktér* 2014. nyári számában jelent meg.

Szereplők:

KAMI DOC
(... és DUKE, aki nem jelenik meg)

*Nácsszoba. DOC – vőlegény – az ágyon ül. KAMI – menyasszony – valamivel
távolabb áll.
... és DUKE, aki nem jelenik meg.*

DOC: Jól van. Oké. Jól van. De különben, őszintén, mit számít ez? Jó. Jó, jó, jó, megteszem – a fene essék belém! Vége, befejeztem. Legyen. De mi a faszért kell ez neked?. Mire jó ez?

Már csak ketten maradtunk, a többiek a föld alatt. Egyedül én maradtam meg neked. És a tiéd vagyok. És itt vagyok. Bánj úgy velem, ahogy vele bántál. Bármit tehetsz velem, készen állok rá.

Bármit... bármit... bármit...

Nem azért, mert neked nem elég, neked semmi sem elég, mindent tudnod kell, percről percre, pillanatról pillanatra!. Milyen jogon kéred ezt tőlem? Mit szólna, ha látná ezt? Azt hiszed, csak te szeretted? Én hamarabb ismertem. És nélküled is egy adrenalinral teli vadállat volt. Nem mondta, ugye? Ezt nem mesélte el neked, mi?

Oké. Oké. Ügyeletes voltam, érted? Tudod, miket lát egy ügyeletes sebész, nem? Azokat a bunkó sorozatokat még legalább nézed – csontokat, vért, zúzott húsdarabokat. Mégis csodálkozom, hogy nem mesélt erről. Hogy ki mentette meg őt. Vagy azt, ami megmaradt belőle. Mert nem sok maradt. A nagy Duke, a motoróriás, úgy nézett ki, mint egy csőrécsga. Szét volt folyva, ott a hordágyon. Leszakadt végtagok, belek, műanyagszilánkok és a fogsora. Aha, fogalmad sincs, hogy műfogsora volt – még te sem tudsz róla mindent. Azt sem tudtuk, férfi-e vagy nő – sőt, amikor először láttuk, azt sem tudtuk eldönteni, hányan vannak – annyira véres és sáros volt, bűzlött a benzintől, és volt egy elszenesedett, csizmás láb, melyet csak cafatok tartottak. Amikor behozták, az egyik nővér elzöldült, és összehányta a gipszelőmet. Senkinek sem volt nagy kedve hozzáérni ahhoz az emberhús-hamburgerhez – azt hittük, halott –, és nélkülem az is lett volna. Ezt elmondta? Hogy neked köszönhetted az életét?

Több mint harminc órán át dolgoztunk rajta: én, egy idegsebész és egy másik kolléga, a plastikáról. Ki voltunk készülve – váltásban aludtunk. Bőráttütetés, sőt egy kisebb szervátültetés is volt. Fület, ujjat varrtunk neki, helyretettük a törött csontjait. Az volt a szerencséje, hogy erős volt a szíve. Lényegében, újrateremtettük a fejétől a lábáig – még a farkát is megstoppoltuk. Szépen, türelemmel. Láttál vaj'egy heget rajta? A kórház történetében ez volt a leghosszabb műtét, még az Euronews is kijött. Készítettek rólam egy riportot. Az új doktor Frankensteinnek neveztek. Kemény, mi? Durva. Még az anyja is kevesebb fáradtsággal hozta a világra. És ez egy szép barátság kezdete volt.

Miért teszed ezt velem? Miért? MIÉRT? Mi a faszt akarsz még tőlem? Felizgulsz tőle – ezért? Szeretsz kínozni... Szadista vagy, az vagy...! Tudom, hogy az vagy – abból, ahogy lovagolsz a szerszámán. Mintha ő volna, mintha még élne, és te lennél fölül – de csak a chopperje –, ő halott, ne felejtsd ezt el, halott. Te is láttad, mindketten láttuk – az a bűdös motor nem ő, ő lent van, a föld alatt, teli nyűvekkel, és bűzlik, már hullának sem hulla, egy marék meglágyult csont, kukacos húsdarab – már semmire sem képes! Már nem pattan nyeregbe, már nem dugtok 250-nel, már csak az a gép van meg neked, az a nikkelvibrátor, amelyiken jársz. Azt hiszed, nem látom, hogyan nyitod ki a garázst és simogatod, törölgeted, nedvesíted. Halott – jó lesz, ha ezt az eszedbe vésed. Csupán én maradtam meg neked.

... hallani akartad – akkor figyelj!

Tudod, mi ragadott meg benne? Egyszerűen, annyira más volt, mint én. Nekem semmilyen szenvedélyem – nem iszom, nem cigizem – még füvet sem. Nem vagyok munkamániás. Perverz sem vagyok, még komputerfüggő sem. egy kiegyensúlyozott ember vagyok, nem kell a mocsokban fetrengjek azért, hogy kielégülhessek. A szüleim mindig büszkék voltak rám. A tanárim szerettek. A szeretőim szerettek, a szeretőim szülei szerettek. Tehetséges sebész vagyok. Minden sikerült, amihez hozzáfogtam. Előbb vagy utóbb.

Ezzel szemben ő. nincs olyan, amit ki ne próbált volna. Az alkoholtól kezdve a különféle mérgekig – mindenféle elvonási tünetet megtapasztalt. A legutolsó szenvedélyéig – ami ő volt saját maga számára. Adrenalin. Hogy saját nedveidről légy függő – mintha magadból lakmároznál. Semmi sem volt elég neki. A „még több” volt a szenvedélye. De ezt te is tudod, nem?

Először kíváncsiság volt. Azt mondtam: egy ilyen esettel, tízmillió orvosból egynek, ha van alkalma találkozni. Hogy lényegében újra légy teremtve a fejed búbjától a lábujjad hegyéig. Tanulmányoztam – miközben aludt, majd amikor beszélgettünk, a későbbi kivizsgálásokon, a rendelőmben, azokon az éjszakákon, amikor ügyeletes voltam, és nem tudtam aludni, és ő sem aludt. Feküdt a hátán, azokkal a tágra nyílt szemével, a párnán szétterült hajával, elhagyottan, mint egy elhasznált kurva. S akkor odarendeltem magamhoz. Tolószéken hozták. Beszélgettünk, és a nővérek nyugtató teákat főztek neki, és néha üvöltött, és sírt. Így fedeztem fel a szépséget megkínzott, borostás arcán, tetovált karján, forradásos mellkasán. A levágott lába ártatlanságot sugallt, a bicegése kecsességet, méltóságot a nyögése, és eleganciát a csorba nevetése. Ha nő lettem volna. Különben az összes nővér el volt ájulva tőle, és a legelső, akit megdugott, pont az volt, aki a belét is kihányta, amikor meglátta. Szerelem első látásra. Még csak nem is irigyeltem – annyira normálisnak tűnt, hogy mindegyiket megkaphatja, azt hiszem, engem is megdughatott volna, ha akarja – egy orvosi kísérletként könyveltem volna el. Mindezt az emberi természet nevében. Annyira elvakult voltam. Mintha valaki elvette volna az eszem. Amíg veled nem találkoztam. Te ébresztettél fel.

Amikor már jobban érezte magát, csúfot űzött belőlünk, amíg bent volt. Minden lotyót oda-csodított, a bandája fátylás felvonulást rendezett az ablakok alatt, ő beszédeket mondott. és nem jöttünk rá, hogy valójában ő az, aki kísérleteket folytat. A hatalmát próbálgatta rajtunk – az együttérzésünkben élt. A kórterme ajándékokkal volt tömve, amiket a rajongói küldtek, főleg nők. Minden újságban írtak róla. Az Euronews-os riportot követően más tévétől is jöttek, és sztárt csináltak – nem belőlem

– belőle. Üzleti ajánlatok. mire kijött a kórházból, már két szerződése is volt – a Kawasakival és a Ducatival. A régi chopperje porrá volt csapva, így, amint kijött a kórházból, a Hell's Baby-n kezdett dolgozni.

Nem mintha gyűlölném ezt a nőket. Feltétlenül mindent tönkre kell tegyetek – amikor valamit a fejetekbe veszték!. Döntöttem, nem? És te is döntöttél – velem vagy. Itt vagyunk, ketten, magunkra.

Gyere...

Istenem, mit csináljak veled? Mit akarsz még tudni? Ott voltál, láttál mindent, mindvégig velünk voltál. Az elejétől a végéig. Jó. AZT MONDTAM: JÓ!

Mindenki hősnek hitte. Volt egy rajongókból álló bandája, akikkel az utakat járta. Én csak hétvégeken mentem, és csak akkor, ha találtam helyettest. Kezdem bőrbe öltözni, tetováltattam a karom – nőni hagytam a hajam... Azt láttam a tükörben, hogy hasonlítok rá, és ettől elámultam. Kezdem elhanyagolni a betegeimet, úgy tekintettem rájuk, mint valami áldozatokra. Néhányszor majdnem műhibát követtem el. Csak azok a napok jártak az eszemben, amikor együtt lehettünk, felnyergeltünk a motorokra, és elindultunk... Első időkben húszan-harmincan voltunk, később megfogyatkoztunk, mind kevesebben lettünk, majd a végén csak ketten maradtunk. Én és ő. Aztán versenyt gyorsultunk reptereken, közutakon, autópályákon. Párszor közel jártam ahhoz, hogy szétkenődjek a korláton. De majdnem mindent megtanultam a szélről – és a halálról.

Hogy milyen a széllal járni: felkeltesd, először, mint egy lélegzet, majd egy könnyű fuvallat, majd ő kap fel a hátára, egyre gyorsabban, még gyorsabban – bedugult fülekkel, ködös szemekkel – rezegsz, és a bőröd hideg lesz, és a tenyered csúszik a kormányon – a dolgok egymásba csúsznak, te meg beléjük, míg már nem tudod, hogy ki is vezeti a choppert: te, a szél vagy talán valaki más, valaki nagyon erős, hatalmas, mindenható – és rábízod magad, fel tudnál emelkedni a földről, hogy szárnyain hordozzon, valaki, akiben teljesen megbízol, ott van fent és lent, mindenhol, benned és körülöttesd, valaki, aki téged mindenestől szeret, de már ez sem számít, eggyé válsz a természettel, és hagyod, hogy vezessenek, nem veszíthetsz, már nem félsz semmitől, és amikor azt mondd – megvan, ez az, ez az – pakk! irányítani kezdesz, érinthetetlenül,

érzékletlenné válsz... és visszatérsz a testedbe, te vagy fent, te vagy az úr, olyan, mintha egész stadionok ünnepelnének téged, első vagy, első... HÚJ! HÚJ!

Idióták...

Igen. Ilyen vagyok én – megszoktam, hogy első legyek. Ez nem kellemes. Egyedül én voltam, akivel versenyezhetett, és én minél jobban szerettem, annál jobban gyűlölt ő engem. Nem hitted volna, hogy valaha is ezt fogom mondani – ugye? Nem érdekel, hogy hiszed vagy sem, én hamarabb szerettem őt, mint te. Hamarabb belekóstoltam a szélbe és a halálba, mint te. Hányszor hallottam, amikor ezt mondta – te is hallottad, nem? Neked is mondta, nem? Milyen butácska vagy...

Tudd meg, még ha nem is szeretnéd ezt hallani, hogy minden miattad történt. Ha nem találkoztunk volna veled, ő ma is élne. Gondoltál erre? Csak ülsz itt és bámulsz, de erre gondoltál-e? Akkor is ilyen voltál, az út szélén. Bamba, hasznavehetetlen.

Egyszerre álltunk meg. De te – te a Hell's Baby-re ültél fel, és így léptél be az életünkbe, így – stoppal. Egy szép októberi napon, amikor az út menti fák sárga és piros levelei lebegtek és pörögtek körülöttem a széltől, amit ti kavartatok. És levelek akadtak a hajába, és a tiédbe is, mintha testvérek lettetek volna, egy őszi vérfertőzésben. Nekem meg ezzel kellett élnem. Tanúskodnom kellett, látnom kellett mindent, amit veled tesz, ahogy a legkisebb intésére megkap, ahogy megalázott téged, ahogy kínozott, és legfőképp azt, ahogy te nem törődted semmivel: sem a kurváival, sem a tartásdíjakkal, sem a két nemi erőszakperrel... semmivel. Ahogy csúfot űzött az életedből.

Nézd, elmondok mindent. De egyet én is kérek: add el a gyönyörű, csodálatos, kiállításra való chopperét, a győzedelmes szerszámját, add el a Hell's Baby-t. Há! Áháhá! Mert nekem is jogom van kérni valamit, nem? Valami, ami fáj egy picit, nem? Holtak a holtakkal – megígérted. Holtak a holtakkal – holtak a holtakkal – ezt üvöltöttétek, amikor felültetek rá, a Hell's Baby-re – holtak a holtakkal – és eltűntetek – és amíg utolértetek, már vagy tizenötöt dugtatok, és milyen ártatlanul vártatok rám az út mellett... ahogy csillogtak a szemeid, azt hiszem, élvezted látni, hogyan érkezem porosan, megnémulva a dűhtől... Amikor felültél a hátam mögé, törekenynek, hamvasnak tűntél – miután úgy bagzottál vele, mint egy szuka – és az az érdes kancaszagod – a hátam mögött – és én – mindig csak a második helyen... mint egy ökör, egy idióta. Finoman átfogtad a derekam, és belesúgtad a fülembe: csak lassan, és ő jött sivitva hátulról, lobogó hajjal, és lassított, és éreztem, hogy a térded belém szúrnak, ahogy felálltál a motoron, és átvettted az egyik lábad az ő chopperjére, és nekem előre kellett néznie, és ügyelnem a sebességre: se túl gyorsan, se túl lassan – ahogy ő, pont mint ő, azonos ritmusban, hogy tudd áttenni a lábad. Egyenesen álltál, egyik lábaddal a hátamnak támaszkodva, a másikkal őt keresve, igen, mindkettőnket meglovagolva...

És hátranéztem a tükröben, és láttam, amint leveszed a trikód, hogy lobogtatod a fejed fölött a szélben, és a szélben megnyomódtak a melleid és a hasad, és hátrafeszült a vállad. Arcodat takarta a nehéz sisak füstös plexije, fejed alig állt már a nyakadon – a hegyes térded a hátamban, a forró csipőd a fülem mögött. Néztem előre, és elképedést láttam, és félelmet láttam, és láttam, hogyan tükröződik a halál a szemből jövők arcán, és hallottam nevetésed a sisak alól, azt a nevetésedet, amit senki más nem hallott, még ő sem. Először azt hittem, hogy a motorral van baj, később jöttem rá, hogy másról van szó. Valahonnan a bőröd alól jött, ott volt körülöttem, egy gerleturbékolás – a titkos nevetésed, a mi nevetésünk... épp az utolsó piruett előtt, amikor minden ruhádat ledobtad magadról a szélbe, és előredőltél, teljesen ráfeküdtél a szélre, amit mi kavartunk. Néha elég sokáig tartott, és nem volt könnyű egy ritmusban gyorsulni vele, mint egy haláltáncban, melyben a csali, az áldozat, a prima balerina – te voltál. Néha tíz-tizenöt percig is eltartott, míg azok az ostobák, akik láttak, végre felborultak, vagy hirtelen befékeztek, vagy egy-

szerűen elvesztették uralmukat a kormány fölött, vagy megállt a szívük. És akkor az acéllemezek törésének hangját, a robbanás dőrejét, a motorjaink üvöltését körbefolyták a sikolyok...

Kész. Ennyi. Elegem van. Nem bírom tovább. Legalább annyit mondj, hogy megpróbálok...

Mit akarsz? Mindent akarsz hallani? Nem nyugszol addig, amíg valaki a szemedbe nem vágja az igazságot? Igen, én tettem, én húztam csöbe, én! Mert már nem bírtam tovább. Csodálkozol? Jobb lettem, mint ő. Egyikünk sem bírta ezt elviselni. Se én, se ő.

Téged úgy játszott el, ahogy egy üveg whiskyt vagy ócska autót szokás, fogadott, te voltál a tét, és elveszített. És egyedüli dolog, amire vágytam, az te voltál, érted mindenről képes lettem volna lemondani: a munkáról, emberi méltóságról, életről. De te úgy néztél rám, mint egy senkire, még csak egy kicsit sem tetszettem neked... csakis őt láttad. Én belebetegedtem a vágyakozásba, de te... Bolondultam érted, bolondulok – most is bolondulok, nem látod?

Akkor ültem először a chopperjére. Mindig ugyanott vertem meg – tudtam, hogy most is sikerülni fog. Azt mondta, hogy az enyém stabilabb a kanyarokban. És hogy cseréljünk, mondja – jó, mondom, de ha megint megverlek, akkor mit adsz – amit akarsz, mondja, most véged van, üvöltött, meglátod, elkaplak. Háromszor gyorsultunk, háromszor vertem meg. Fújtatott, mint egy bika – mi kell? Bármit kérhetsz. Kami – Kami kell. Kacagott. Lehet, hogy nem hiszed, de úgy nevetett, mint egy örült. Ennyi? A tiéd, baszhatod. Esküszöm, így volt. Utána eltűzött. Te ott voltál, a végén. Láttad, ahogy nekiment a korlátnak – láttad a robbanást – ahogy a véres, égő darabok repültek belőle. Már senki sem menthette meg. Még én sem.

Örülhetnél, hogy megszabadítottalak tőle. Mert előbb-utóbb egy fán kötöttetek volna ki. Vagy egy szemből jövő kamion alatt. És azt sem tudtad volna, hogy éltél – hiába haltál volna meg. Ezt kaptad tőle – halált a szélben, halált a szerelemben... és a játék hideg borzongását, a borzalom kísértését. Azt hiszed, én nem tudom, mit jelent ez? A balesetek után, amikor ti eltűntetek a bokrokban, hogy dugjatok egyet, én a mentő után mentem, és követtem őket a kórházba, és a műtőbe. Soha nem volt elég orvos az áldozataitok számára – és varrtam, javítottam, néha lezártam a szemeiket. Sisak nélkül, hajammal az orvosi sapka alatt, azt hiszed, hogy felismert valamelyikük?... Ezt jelenti, játszani a halállal, mindattól megfosztani, amit adott neki, ahogy én tettem ezt Duke-kal. És ő egy játék végeredménye volt – és az én zsákmányom. A prédám.

Soha nem voltál biztos benne, ugye? Igen, elállítottam a motorom – igen, rendesen kibasztam vele, igen. A futóműhöz piszkáltam hozzá. Nem bánom. Azóta senki nem halt meg balesetben a „halálkanyarban”, ugye? Most csend van, vége. És te életben vagy, és fizeted a számláidat. Nem vagyok hülye, Kami. Tudom, hogy csak udvariasságból lettél a feleségem. Senkid sem volt már. De tudd meg, hogy nem érdekel – idővel elfelejted. Mindketten elfelejtjük. Mintha soha nem is létezett volna... Felejsük el, Kami, felejsük el. Adjuk el a Hell's Baby-t, és emigráljunk Kanadába. Kezdjük új életet, csak mi ketten. És amikor meghalsz – öregem – olyan szép leszel majd azon a csipkével borított szarkofágon – de addig élni fogsz... gyerekeid lesznek, unokáid, talán még dédunokáid is, egy család fog búcsúztatni, feleség leszel, anya... Gyerekeket akarok, legalább hármat, hallod – mi lehet annál szebb, mint hogy gyerekeid vannak... két fiú és egy lány. Mark, Eric és Nicole. Nem, egyiket Cristiannak kéne hívjuk, ahogy engem. Marc, Cristian és Nicola-Camella, mint téged. És a fiatalabbik Cristiből orvost faragunk. Markból ügyvédet, és Nicole-t hozzáadjuk az egyik évfolyamtársához. Akarod?

És építünk egy házat, medencével, és lesz egy diókertünk hátul, és vasárnaponként állatkertbe megyünk, és fényképezkedünk majd. Kirándulunk az erdőbe, és megesszük a szendvicseket, amiket te pakolsz majd oda, és nevetni fogunk rajtad, mert akkor sem fogsz jobban főzni, mint most... és havonta elhívjuk barátainkat egy barbecue-partira. Én sütöm majd a flekkeneket, és te fürdőruhában fogsz sétálgatni fel-alá, és én szórakozni fogok, hogy csorog a nyáluk utánad, de az ujjukat sem merik majd mozdítani. Mert elit baráti körünk lesz, vezérigazgatók, bankelnökök, nem motorosok. Teázni fogsz a feleségeikkel, akik sokkal kövérebbek és... ahhh... mi...

és... öregebbek... és mééész... izé... shoppingolni... amennyit csak akarsz... és ruháid lesznek és parfümjeid... aaaah... jó így... és egy pici autód... szóval... aaahh... egy Fordocska... igen... így csináld... gyere... vagy egy Toyota... kicsi és piros... tiszta... bőr... igen... amivel a piacra tudj menni... tudtam, hogy legalább egy kicsit tetszem neked... hogy a gyerekeket is hordozd... az... iskolába... a... aaaaahh...

(Kami erotikus játékkal az ágyhoz bilincseli, kiköti, úgy tesz, mintha meg akarná csókolni, közben kipeckeli a száját)

KAMI: Micsoda szar ajándék – öregségben meghalni! Hogy a tested észrevétlenül hagyjon cserben az évek során, hogy napról napra múlj ki, hogy egyre gyakrabban érezz furcsa fájdalmakat, gyanús szúrásokat, kontrollálhatatlan görcsöket, hogy elfingd magad, amikor köhögsz vagy nevelsz, hogy az élvezetek egyre kisebbek legyenek, ritkábbak és nehezebben elérhetőek: egy pohárka konyak, egy perc onánia a tévé előtt – vagy egy egészségtelen, véres sült, jól megszóva és borsozva. Lehet választani a rák, a szívbaj, az Alzheimer között, ha szerencsés vagy, megúszod egy egyszerű csontritkulással. A látás egyre többbe kerül, a szemüveglencsék vastagabbak, a szaglás tompább, a hallás gyengébb. Hogy cukorkákat majszolj fogatlan száddal, óvatosan kiválogatva őket aszott, reszkető ujjaiddal, először a pirosakat, mert azoknak erősebb az ízük, majd a zöldeket, most már az ízlésed is megváltozott, szereted a mentásat – és legutoljára a sárgákat –, a citrom összerántja a szád. Hogy a hátad és a térded kenőcsökkel kenjed, hogy enyhüljön a reumád, hogy vastag bugyikat húzz a lötytyedt hasadig, hogy nézni se bírd bogos lábaidat, szarus körmeidet, ritkás, száraz, szürke hajad. Hogy elfelejts meghalni, és csak akkor jusson eszedbe, amikor már túl késő, és már nem tudod élvezni a halálot, nem tudod beosztani, előrelátni, semmi sem kavár már fel, semmi sem hat már meg. Nem tudsz örövendeni neki. Elpuskátad a halálot – ez vajon nem azt jelenti, hogy hiába éltél?

Jó megválasztani a pillanatot.
Hogy ne hagyatkozz a testedre,
amely elhalasztani szeretné,
hogy várj még –
még egy reggelt, hogy az ágyadban ébredj,
még egy kis orgazmus
egyre kisebb
még kisebb, még kisebb,
mint egy más test
érintése,
még egy kis szükséglet,
egy icipici,
ami után egyre kevesebbel beéred,
még kevesebbel, még kevesebbel,
míg lassan elveszítesz –
Mindent.

(Nevet, a néma kamikaze nevetésével)

Tudod, hol veszítettél? Túlságosan szerettél nyerni. Ti, osztályelsők, mindent elkövetnétek, hogy ti legyetek fön. De te csak egy szárnalmas amatőr vagy. Nem tudnál velem élni – nem bírnád ki.

Azt hitted, megúszod, ugye? De meglepetésem van számodra: a játéknak még nincs vége. Gyerekkorom óta tudom, milyen ez a sport. És, hidd el, nem voltunk amatőrök, kemények voltunk – nagyon kemények, mind a haton: a Hosszú, a Gombóc, a Papucs, Emília testvére – az onanista, akit a pincében kaptunk rajta, hogy a csórénós kártyákra veri, amiknek húszszer volt

darabja. És ott volt Meszes is, a testvérem – aki a frissen festett falakat nyalta –, mert éhes volt. Hét Ikra, Gallér, Talpas és Gáz a szomszédos blokkból, igen, ők is szerettek velünk lógni.

Egy vasárnap éjjel Gombóc nyert a bingón, és vettünk egy láda pezsgőt és tíz zacskó csokis kiflit. Épp a kanálisrendszert javították a negyedben – ami az életünk volt. Loptunk néhány száradni kitett lábtörőt, ráraktuk a kanálislyukakra, megszórtuk kavicssal, és lesben álltunk. Ittuk a pezsgőt és ettük a kiflit. Nyolc kocsit fogtunk akkor. A hangfalakra és a kazikra hajtottunk, pótkerekekre és más apróságokra – ketten a sofórt tartották szóval – jaj, szegény feje – nagyon fáj – hívjuk a mentőt – és a többiek meg hordták szét ezerral a kocsit. Egy Fiatról még az ajtókat is leszedtük.

Máskor meg loptunk egy kirakati bábút, és szépen felöltöztettük – ledobtuk a tetőről, én visítottam – ááááááá – ... Összegyűlt a tömeg bámulni, hogy mi van – a többiek meg lent kiürítették a zsebeiket.

Vagy sorban álltunk reggel egy bolt előtt, ami még zárva volt – jöttek a mamák – mit osztanak itt, lelkem? Banánt kétezerért – tényleg? És félórán belül hetven-nyolcvan ember állt a sorban – aztán mi leléptünk, ültünk a padon és néztünk, hogy azok hogy veszekednek, amikor kinyitott a bolt. Néha össze is verekedtek, és akkor kiürítettünk néhány pénztárcát – de utána szépen visszatettük.

Hogy élveztünk hülyét csinálni a mamákból – szép lassan követtük őket a kocssal, és hangosan kommentáltunk – hallod, ezt megbasszuk – te, hogy megdugnám ezt, seggbe – nem te, keféljük meg együtt – és a mamának sietős lett, és amikor már nem bírta, átrohant az úton. Nem mindegyikük élte túl.

Kocsikat nem loptunk – soha. Csak Daciákat. Elkötöttük és felvittük a dombtetőre, majd leeresztettük őket, hogy lássuk, mint törnek szét lefelé – nem nagy kár értük. Néha éjjelente mentünk velük a városon keresztül – „töltést” játszottunk. Csinálad ezt valaha? – heten-nyolcan sétáltunk a negyedben, és amikor láttunk egy menőbb csajszi, megálltunk és üvöltöttünk – hallod, cuna, merre van a töltés? – Lószar, milyen töltés – csak a szó tetszett, olyan trágárnak tűnt –, és nekik is úgy tűnt, mert káromkodtak és szidtak, ahogy a szájukon kifért – és mi utánuk üvöltöttünk – töööltéés, töööméés, töööltééés... töööméés...

Tizenöt évesen találkoztam Duke-kal. Ezt te sem tudtad, nem? Azt hiszed, hogy véletlenül ültem akkor fel a Hell's Baby-re? Gyere, megérdelem, hogy elmesélem – végül is, az egész éjszaka a rendelkezésünkre áll, és legalább te is kapsz valamit.

Egy vasárnap délután volt, halálra untuk magunkat, és fel voltunk kuporodva a padra a blokk mögött, magoztunk és néztük, hogy kínlódik Papucs, hogy százezredjére is megjavítsa azt az ócska biciklijét, hogy tudjunk felülni rá. Tudod, milyen vasárnaponként három és öt között a negyedekben – a fenét tudod...

A fű se nő, a por nagyon lassan emelkedik a fényben, fura csend van, melyet csak néha-néha tör meg gyerekkialtás, és sorban orra vernek a konyhákból érkező szagok, rengeteg pirított hagyma, néha lecsó vagy miccs, máskor meg hallod, hogy nyög az élvezettől Nicu szomszéd a fürdőben a másodikról, és látod a feleségét melltartóban kijönni a balkontra, egyet cigizni a szemben lakó Pandelicával.

Majdnem teljesen le voltunk zsibbadva, amikor feltűnt a motorján, ami úgy kelepelt, mint egy gépfegyver – hogy a kitergetett ruhák leestek a balkonokról, és minden kutya ugatni kezdett. Nem elég, hogy felébresztett – úgy ugrottunk fel, mint akit megégettek, mintha a világ vége jött volna el –, és, amikor megállt a pad előtt, mint egy forgószél, Papucs hasra vágódott, a csavarok és franciakulcsok közé, mint bombázáskor. Sorban szemügyre vett minket, alaposan végigmért, mígnem Hosszú, aki bátrabb volt, félszájjal odaszólt – mia', te – mia' – eldugult a csöved? És vagy ketten ijedten vihogtak, de többet senki sem mert szólni.

Tizenhat-tizenhét éves kölyök volt, de húsznak nézett ki, vékony fekete szakálla és raszta haja volt. Először láttunk ilyet igazából, és tényleg azt hittük, hogy onnan jött, abból a világból, amiről mi csak álmodoztunk, és néha Talpas még megpróbált egy reggae-t, de nem volt hangja, és akkor átment hip-hopba, de semmi ritmusérzéke nem volt, és akkor meg kellett elégednünk Gombóc empéhármasával – pénzes szülei voltak. Így nézett ki Duke... mint a Fight Klubban... és kopott farmerben volt, és egy szakadt fekete trikóban, és abban, a feliratosban – egyik felén Hell's Baby és a másikon Duke. A mellén tetkó, tudod, egy jelvény, amit ő maga talált ki, két sas tép szét egy dühös oroszlánt

– és a szemét napszemüveg takarta, úgyhogy nem tudtad, hová néz – és akkor, nem tudom, mi jött rám, hogy ezt mondtam, mint a Tarantino-filmekben, a tökmaghéjakon keresztül – egyszerűen ez jött – *Hey, Duke, did you fucking enjoy the show ?*

Most nehogy azt hidd, hogy Hét Ikra vagy Gáz valami puha faszok voltak, egyből megme-
redtek és megfeszültek, hogy behúzzanak egyet-kettőt, ha kell, de ehelyett Duke egyből így szólt – felejtse el a puncikát – egyenesen Meszeshez fordult: – héé, hogy hívják ezt itt? És Meszes önkéntelenül, mint az iskolában, mondja: – hát Cami... És akkor ő – mit gondolsz, röviden int egyet, mintha csak egy legyet hessegetne – hoppá fel, Kami. Kamikaze...

És felültem anélkül, hogy megfordult volna a fejemben, hogy nemet mondjak. Ilyen volt ő – mintha annál nem létezett volna nagyobb boldogság, hogy úgy tégy, ahogy ő mondja, így volt természetes... egyszerűen ez volt. Ha azt mondta volna, hogy a Nap a kipufogócsövéből kel fel, azt is elhittem volna.

És így ragadtak ránk a nevek: ő – Duke, és én – Kamikaze. És ez az egész történet vagy két hónapig tartott – utána elment, mert nem jöttek ki az apjával, ütötték egymást, mint a vakok, és az öreg teljesen meg volt buggyanva, egy napon meg is halt, mert berúgott, és átment rajta a 29-es villamos. Néha-néha felhívott, hogy találkozzunk. És én minden alkalommal ott voltam, meg sem fordult volna az agyamban, hogy ne menjek.

Az út szélén vártam rá, készen, hogy menet közben felpattanjak mögé. Nem állt meg teljesen – és én szelet kavarva felszökkenem mögé. A halál szelét, az isteni szelet, kedvenc játékunkat. Először, mint egy lélegzet, nem tudod, honnan jön – majd egy simogatás, majd lobogni kezd a hajad, elakad a lélegzeted, és a szél kezd magába szippantani. Mint egy forgószél, egy tornádó, egy hurrikán vagy tájfun magával ragad, és meghalsz, és újjászületsz, és meghalsz, és újjászületsz, amíg... a robbanás hangja meg nem állít. És egy másik szél – füsttel, égett hús szagával teli – halálsikolyokat hoz. És te nem vagy ott, nem haltál meg, mások fizettek érted, ez alkalommal is nyertél, ez alkalommal is a legmenőbb voltál! Ennyit tesz elsőnek lenni!

Aztán a banda felbomlott, mert Papucs és Emília javítóintézetbe kerültek – és már nem szerettünk Daciákat lopni, unatkoztunk. De mindegyikükről tudok, tartjuk a kapcsolatot: Hosszú Spanyolországba ment dolgozni, Gombóc megtért és prédikátor lett. Hét Ikrából strici lett, és Talpassal, aki kamionsofőr volt, nyitottak egy mozgó kuplerájt a parkolóban. Gallér eladási igazgató lett egy ilyen tízhektáros szupermarketben, és úgy hallottam, hogy jól megy neki. Meszes már nem nyalja a falat, mióta divatba jött a szigetelés – és nekiállt cigarettát csempészni. Amíg tartott a háború Jugoszláviában, még fegyvereket is csempészett – így találkoztam vele, még régebb, egy motelben – Duke-kal voltam, az éves snagovi partira mentünk. Őt is magunkkal vittük, és így alkalmunk adódott, hogy a többiekről is beszélgessünk. Volt nála néhány nagyon szimpatikus kézigránát, úgy néztek ki, mint valami apró, dobozos Tuborg. Nekem is adott egyet, emlékkbe. Azt mondta, elege van, belép az Idegenlégióba. Most valahol Irakban lehet – de a bombácskája nálam van. Nézegetni szoktam, amikor úgy érzem, nem bírom tovább. Elképzelem, hogy kihúzom a szeget, és látom azt az ijedt pofád, hallom, ahogy irgalomért, együttérzésért, szerelemért könyörögsz...

Szerelem! Ő úgy szerette a chopperjét, mintha az egy nő lett volna, beszélt hozzá – én is ezt teszem, amikor bemegyek a garázsba, és nem dugok Hell's Baby-vel helyette, ahogy te hitted. Neked fogalmad sincs erről, te törvényes sebességgel szeretsz, azért szeretsz, hogy legyen neked, értéktelen szerelem... Nem akarom, hogy úgy szeressenek engem, mint egy tárgyat, és ha majd, valaha, újjászületek, akkor inkább chopper szeretnék lenni egy Duke-hoz hasonló alatt, minthogy a hamvas felesége legyek egy olyan féregnek, mint te!

Na, mi van, csak nem reszketsz? Gyere, ne félj, betartjuk a játékszabályokat. Azt teszem veled, amit te is tettél velem, megloptál, én is megloplak, öltél – fizetni fogsz. Mert olyan hülye vagy, mint egy segg – és elmondtad, megmutattad, bebizonyítottad nekem.

Azt hitted, nyertél?

(Nevet, a néma kamikaze nevetésével)

Hallod, te, láttam az orvosi bizonyítványodat, amit Kanada miatt csináltattál meg: makkegészséges vagy. Minden esélyed megvan arra, hogy öregen, nagyon öregen halj meg. És én azt kívánom neked, hogy élj sokáig, minél tovább. Hogy hosszú életed legyen, minél hosszabb... Szeretsz-e még?

(Kihúzza a szeget a „sörös” dobozból, és kimegy vele)

BUMM